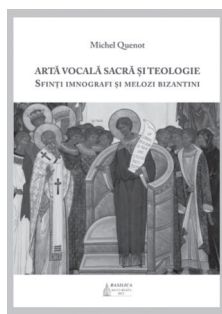

Michel Quenot, *Artă vocală sacră și teologie. Sfinți innografi și melozi bizantini*, trad. de Pr. Ioan-Aurelian Marinescu, Editura Basilica, București, 2023, 208 p.

Concepută ca o incursiune în lumea muzicii bizantine, lucrarea lui Michel Quenot, *Artă vocală sacră și teologie. Sfinți innografi și melozi bizantini*, este o pledoarie, cu argumente pertinente și accente, uneori, personale, în favoarea cântării bisericești, văzută ca cel mai potrivit mijloc de exprimare a simțămintelor religioase.

Ea scoate în evidență relația strânsă, chiar intrinsecă, între cuvânt și cântare, între textul innografic și muzica bizantină și între acestea și arta iconografică, întrucât, arată el, „icoana se construiește în rezonanță cu textul liturgic rostit, psalmodiat și cântat” (p. 7). Toate acestea: cuvânt, muzică și imagine concură la acea stare care face să vibreze sufletul aflat în căutarea lui Dumnezeu. Cartea se deschide cu tabloul atât de sugestiv al prezenței delegației lui Vladimir al Kievului, în anul 988, în Biserica „Sfânta Sofia” din Constantinopol. Ambasadorii cneazului sunt atât de fascinați de frumusețea catedralei, a slujbei religioase și a cântării bizantine, încât această experiență determină convertirea prințului Vladimir și a întregului său popor. Afirmația acestora: „Nu știam dacă suntem în cer sau pe pământ” rămâne paradigmatică pentru un anumit fel de simțire, care atinge inima și o aprinde.

Preot ortodox, cunoscător, pe filiera tradiției slave, mai degrabă al cântării polifonice, Michel Quenot mărturisește că parcursul său spre împrietenirea cu muzica bizantină, monodică, nu a fost unul spontan, nici ușor, dar ceea ce a fost determinant în îmbrățișarea acestei cântări a fost descoperirea și înțelegerea mai profundă a spiritualității ortodoxe (p. 6).

Autorul lucrării se apleacă, pentru început, asupra istoricului și evoluției innografiei creștine, în speță cea ortodoxă, arătând că aceasta își are originea în prima comunitate întemeiată de Mântuitorul cu ucenicii săi. Deși influențată, inițial, de elemente ale tradiției iudaice, ea se va defini ulterior și își va căpăta identitatea, dezvoltându-se în timpul Imperiului bizantin, dar păstrându-și totuși, în pofida perioadei mari de peste un mileniu, coerența și unitatea duhovnicească (p. 8).

Al doilea capitol abordează problematica muzicii în Biserică, făcând o retrospectivă a prezenței acesteia în cadrul cultului din cele